

20-05-24 I VÄNTAN PÅ PINGSTDAGEN - Söndagstankar

Evangelisten Lukas är ganska fåordig när han i Apostlagärningarna 1:12-14 sammanfattar situationen efter att Jesus lämnade lärjungarna för att återvända till Fadern.

Vi läser i Folkbibelns översättning:

12 Då vände de tillbaka till Jerusalem från berget, som kallas Olivberget och ligger nära staden, en sabbatsväg därifrån.

13 När de kom dit gick de upp till den sal på övervåningen där de brukade vara: Petrus, Johannes, Jakob, Andreas, Filippus, Tomas, Bartolomeus, Matteus, Jakob, Alfeus son, Simon seloten och Judas, Jakobs son.

14 Alla dessa höll enigt ut i bön tillsammans med några kvinnor, Jesu mor Maria och hans bröder.

I slutet av Lukasevangeliet skrev Lukas att lärjungarna återvände till Jerusalem i stor glädje. Kanske upplevde de hela händelsen på Oljeberget också som en slags namnteckning under orden Jesus uttalade på korset: ”det är fullbordat”. Med himmelfärden hade liksom sista punkten satts. Då, på långfredagen förstod de inte, men när Jesus visade sig för dem efter uppståndelsen öppnade han också deras sinnen så att de förstod skrifterna (Luk 24:45). Och han undervisade och förklarade för dem utifrån allt det som vi idag har som Gamla Testament i våra biblar. Det märkliga upplyftande till himlen var för lärjungarna ännu ett tecken på att Jesus är Messias. Som ett sigill på ett viktigt dokument som bekräftar äktheten.

Jag känner mig manat till en liten återkoppling till Kristi himmelfärdsdagens tankar som jag vill flika in här: Festen i himlen som jag försökte antyda lite förenklad med mänskliga föreställningar – den festens rubrik var knappast: ”skönt att du är tillbaka Jesus”, utan den handlade om den oerhörda segern som Jesus vunnit över alla mörkrets makter genom sin offerdöd. Festsången handlade om det fullbordade ”livsuppdraget” med vilket han skapade frid mellan människor och Gud Fadern! Om den öppna porten, om vägen till Gud. Och den handlade också om att han nu intog sin rätta plats vid Faderns högra sida i väntan på att alla hans fiender skall läggas under honom. Tankegången är kanske ovan för oss, men så beskriver både Gamla och Nya Testamentet det som skedde och ska ske. Festen fortgår med ett evigt lov och tack och tillbedjan av Jesus som både det slaktade Lammet och som Herre över allting! Sådan är vår Herre! Sådan besjunger vi honom när vi stämmer upp i Pelle Karlssons ”Han är Herre, Jesus är Herre, allsmäktig Fader och Gud”! Till exempel...

Men: tillbaka till de elva lärjungar. Det var alltså med glädje de återvände till Jerusalem. Det kunde, ja det borde varit annorlunda. För Jerusalem med sina gränder och sitt människomyller, sina överstepräster med sin tempelvakt – allt det betydde också tillbaka till fienderna, till det osäkra, otrygga.

Men de begav sig till en väldig speciell plats, nämligen salen på övre våningen. Dit flydde de i sin rädsla och förtvivlan och besvikelse fyrtiotre dagar tidigare, då när de såg sin mästare spikas fast på en träbalk och deras värld rasade ihop för dem.

Övre salen - det var också platsen där Jesus hade givet ett nytt innehåll åt påskfirandet. Häpna hade de hört hans ord: ”Brödet, det är min kropp som blir utgiven för er. Vinet, det är mitt blod som utgjuts för er”!

Efter uppståndelsen och Jesus undervisning förstod de ordens innebörd och de fick sedan allt större betydelse för dem.

Denna övre sal som plats för det första nattvardsfirande har en djup symbolik med sig.

Inte bara då för lärjungarna utan också för oss för dig och mig idag.

Till nattvardsfirandet får, ja ska vi söka oss ofta. Också när vi – jag och du är trötta, när mina egna tillkortakommanden plågar mig. Nattvarden är som den övre salen en plats att fly till.

Speciellt när vi inte längre vet vart vi ska gå, när livsrädsla, förtvivlan och rådlöshet slagit ett fast grepp om oss. När vi inte längre förstår oss på Gud, på hans handlande.

Eller då hans tystnad blir outhärdlig.

”Övre salen” – det är en våning längre upp. En plats närmare himlen skulle vi kunna säga. En plats avskild från världen vimmel. Där vi – du och jag får tala ut, komma till ro, andas in frid, ta emot Herrens tilltal och försäkran om förlåtelse och hans orubbliga trofasta kärlek. Alla obesvarade frågor till trots, kanske. Där får vi smaka på det mysterium som har burit och skänkt tröst åt människor i alla tider. Ibland under de svårast tänkbara omständigheterna.

Om den lilla skaran anhängare redan då i väntan på den Helige Ande firade nattvarden vet vi inte.

Men jag kan gott tänka mig att det fanns en trevande början under dessa väntans dagar fram till Pingst. Efter den dagen blev det en höjdpunkt i deras dagliga samvaro.

En enda stor tacksägelsegudstjänst (Eukaristi), fylld med tack och lov och jubel till Herren.

Med fokus helt på Honom, allt det Han gjort och ständig skänker på nytt: förlåtelsen och nåden och Guds ständiga välsignelse och omsorg för våra dagliga behov.

Lukas nämner de enskilda lärjungar vid namn. Det får mig att stanna upp. För det ena är hans uppräkning en påminnelse att du och jag är kända av Gud. Var och en av oss. Du och jag är sedda av honom, kallade vid våra namn. Du och jag är inte en grå massa, ett nummer i ett torrt register. Det är inte som en from man brukade säga i sin förbön ”ingen nämnd och ingen glömd” utan Fadern ser oss som enskilda individer, var och en med sin unika personlighet.

Vilken trygghet! Kolla efter i Psalm 139 t ex.

För det andra påminns jag om lärjungarnas och därmed om våra olikheter. Några av lärjungarna vet vi mycket om, andra nästan inget. Någon homogen grupp var de inte, långt ifrån.

Egentligen ganska lik vår församling.

En älskade fisk, den andre lamm. En höll på Kanaans fotbollslag, en annan tyckte idrott är pyton. En hade stort politiskt engagemang i sin ryggsäck en annan mådde dåligt vid bara tanken. En älskade rock, ena annan tyckte att bara klassisk musik är värd att lyssna på. Osv, osv...

Det är ändå de små sakerna.

En var ettrig, en hade en allt för mild natur, en var introvert, en annan extrovert. En var jobbig pessimist, en annan oförbätterlig optimist. En stod gärna längst fram, den andra ville stå i bakgrunden. En var högljudd agitator, en annan hittade aldrig ord men älskade såg och hammare. Listan kan göras hur lång som helst. Ålderskillnader inte att förglömma.

Vi vet alltför väl hur våra olikheter kan ställa till det för oss.

Lukas räknar upp de elva plus några kvinnor, troligtvis några av dem som nämns tidigare som efterföljare till Jesus. Likaså Jesu mor Maria som varit med längst. Och även hans bröder vars förakt hade förbytts i ödmjuk tro.

Det är en träffande beskrivning av hur en församling är sammansatt. Levande stenar i ett levande pågående bygge.

De fantastiska är att alla dessa höll eniga ut – eller som Bibel 2000 uttrycker: ”höll ihop” – i bön!

Bibelläraren Erik Bernspång säger så här: *Säger inte allt detta oss att Jesu kors och uppståndelse för människor in i en gemenskap som trotsar all oenighet som beror på temperament. Om harmonin inte är fullständig i den kristna församlingen beror det på allvarligare saker än att vi är olika.*

Det ligger en djup sanning i orden. För den gemenskapen som har Jesus som grund, som hörnsten, och som behåller blicken fäst på Honom – den gemenskapen kan bära alla dessa olikheter.

En sådan gemenskap hämtar nytt mod när något börjat skava och blivit fel. Den får ny kraft att börja om i förlåtelsen, i medvetenheten om att vi alla är älskade och benådade, som är på väg.

Det är ett starkt vittnesbörd, ja ett ljus i denna värld när vi med Andens hjälp får leva så.

Lätt – nej det är det inte och till stundom riktig jobbig. Speciellt när Gud håller på att slipa till mig.

Det kan svida till i både ögonen och hjärtat.

Någon har uttryckt ganska drastisk men ändå med den hoppfulla glimten i ögat så här:

Trodde att livet blir problemlöst när jag blev kristen. Hade få problem innan, men många nu – framför allt med mig själv...

Tillsammans höll de inte bara ihop utan höll ut – i bön. Mitt i Jerusalem. Omgivna av människor som ännu inte fattade vad de sysslade med. Bland vilka de fanns sådana som var dem farlig illa sinnade. Som lamm bland vargar – så hade Jesus förberedd dem.

Och nu alltså förenade i bön.

Bön som betyder så mycket speciellt i situationer då man känner sig trängd.

Förenade i en gemenskap som väntade på denne gåtfulle hjälpare som de bara visste så lite om.

Denne helige Ande som skulle komma, ja utgjutas över dem för att bistå, och utrusta. Och inte minst: för att måla upp och förklara Jesus för dem. Som skulle förhålliga både Sonen och Fadern.

Och mycket mer...

Lärjungarna var vana att be böner ur psaltarsalmen och tog säkert också hjälp av andra skrifter böner. Sedan hade ju Jesus lärt dem att be och kanske fanns det en hel ny frimodighet med stor förväntan att bli bönhörd av den Fadern som är så mycket godare än en mänsklig far och som ger helig Ande åt dem som ber. Lukas 11:11 ff.

Så bad de att Jesus löfte skulle gå i uppfyllelse. Jag kan inte tänka mig annat att de också hämtade inspiration, orientering och ord för sin bön hos de gamla profeterna som Joel 2:28, Sakarja 12:10, Jesaja 44:3.

”Gud, Fader låt dessa löften gå i uppfyllelse enligt ditt ord och för Jesu skull!”

Deras exempel vill inspirera oss! Också i – nej – trots dessa covid-19-tider!

Kan vi på något sätt knyta an till dem där i övre salen och bedjande vänta på en ny Andens vidröring? En sådan Andens vind som sköljer igenom och förnyar. Inte bara oss utan all kristenhet!

Blir vi eniga om att be om det – vad kan inte då hända?

Vad tror du?

”Fader, du som ger rikligen när vi ber – sänd din helige Ande över oss – ditt namn till pris och ära! Amen”